

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Lenky Havlíčkové a Mgr. Vojtěcha Salamánka ve věci

žalobkyně: **HB ENERGOMONT, s. r. o.**, IČ: 254 70 507
sídlem Masarykova 633/318, 400 01 Ústí nad Labem
zastoupená advokátem JUDr. Richardem Třeštíkem
sídlem Masarykova 1120/43, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2025, č. j. 5199/1.30/25-3, o návrhu žalobkyně na vydání předběžného opatření,

takto:

- I.** Návrh žalobkyně na vydání předběžného opatření **se zamítá.**
- II.** Žalobkyně **je povinna** Krajskému soudu v Ústí nad Labem zaplatit soudní poplatek ve výši **1 000 Kč** za návrh na vydání předběžného opatření, a to ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2025, č. j. 5199/1.30/25-3, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „inspektorát práce“) ze dne 6. 1. 2025, č. j. 26182/7.30/24-17. Tímto rozhodnutím inspektorát práce uznal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupků podle § 140 odst. 1 písm. c) a d) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a uložil jí pokutu ve výši 550 000 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 2 500 Kč.
2. Žalobkyně v žalobě současně navrhla, aby soud vydal předběžné opatření, jímž uloží Ministerstvu práce a sociálních věcí, aby do doby právní moci rozhodnutí soudu o žalobě nevydalo rozhodnutí v řízení ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, vedeném pod č. j. MPSV-2025/172386-422/1. Svůj návrh žalobkyně odůvodnila tím, že dne 1. 10. 2025 obdržela oznámení Ministerstva práce a sociálních věcí o zahájení správního řízení z moci úřední a o ukončení dokazování ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání, přičemž jediným důvodem odejmutí povolení je spáchání přestupku, z kterého byla shledána vinnou napadeným rozhodnutím. Sdělila, že činnost agentury práce vykonává již od roku 2008 a dosud nebyla v rámci zákona o zaměstnanosti sankcionována. V současné době zaměstnává 33 zaměstnanců, kteří pracují u tří společností. Odejmutí povolení ke

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

zprostředkování zaměstnání by pro ni, pro zaměstnance i pro uvedené společnosti bylo velmi vážnou újmou.

3. Žalovaný ve vyjádření k podanému návrhu na vydání předběžného opatření uvedl, že mu nepřísluší vyjadřovat se k řízení a jeho případnému přerušení, ke kterému není věcně příslušný a do jehož gesce předmět řízení nespadá.
4. Podle § 38 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) platí, že *„[b]yl-li podán návrh na zahájení řízení a je potřeba zatímně upravit poměry účastníků pro hrozící vážnou újmu, může usnesením soud na návrh předběžným opatřením účastníkům uložit něco vykonat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Ze stejných důvodů může soud uložit takovou povinnost i třetí osobě, lze-li to po ní spravedlivě žádat.“*
5. Předběžné opatření představuje zcela mimořádný institut, kterým je zpravidla prolamována vykonatelnost napadeného rozhodnutí před tím, než je podrobeno soudnímu přezkumu ve věci samé, podobně jako je tomu i v případě přiznání odkladného účinku žalobě. Tento institut lze aplikovat pouze v mimořádných případech, kdy účastník řízení dostatečnými a hodnověrnými důkazy doloží, že mu hrozí vážná újma. Pro hrozbu vážné újmy je možno uložit takovou povinnost i třetí osobě, ovšem toliko za předpokladu, že to po ní lze spravedlivě žádat. Soud má za to, že třetí osobě, která není účastníkem soudního řízení, tak může uložit povinnost podle § 38 odst. 1 s. ř. s. za ještě přísnějších podmínek, než je tomu v případě účastníka soudního řízení.
6. Výkladem pojmu vážná újma jakožto základní podmínky pro vydání předběžného opatření se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37, publ. pod č. 910/2006 Sb. NSS. Vyslovil, že *„[v]ážnou újmou je nutno zejména rozumět takový zásah do právní sféry účastníka (resp. pokyn či donucení s obdobnými důsledky), který – v případě, že by byl v řízení ve věci samé shledán sám o sobě nezákonným či shledán součástí nezákonného komplexnějšího postupu správního orgánu – představuje natolik zásadní narušení této jeho sféry, že po účastníkovi nelze spravedlivě požadovat, aby jej, byť dočasně, snášel. Vážnou újmou tedy budou zejména intenzivní zásahy do intimní sféry navrhovatele, do jeho vlastnických práv či do jiných jeho subjektivních práv, zejména těch, která mají povahu práv ústavně zaručených.“* Zdejší soud dodává, že rozhodnutí o předběžném opatření je rozhodnutím předběžné povahy, jehož účelem je zajistit, aby rozhodnutí ve věci samé mohlo mít reálně účinky na právní poměry účastníků, tím, že se dočasně zabrání intenzivním zásahům do jejich právní sféry. Předběžné opatření proto lze kdykoli zrušit nebo změnit (tj. rozšířit či zúžit rozsah omezení, která byla povinnému účastníkovi uložena), změní-li se poměry (k tomu srov. § 38 odst. 4 s. ř. s.).
7. Jak vyplývá ze shora uvedeného, jednou z nejzásadnějších podmínek pro vydání předběžného opatření je objektivní existence vážné újmy, která reálně účastníkovi řízení hrozí v případě, že by po dobu řízení před soudem nebyly upraveny poměry tak, že bude účastník řízení či třetí osobě uloženo něco konat, něčeho se zdržet nebo něco snášet. Závažnost újmy, která žalobkyni v důsledku žalobou napadeného rozhodnutí hrozí a která by odůvodňovala vydání předběžného opatření, nicméně nebyla ze strany žalobkyně prokázána.
8. Z podaného návrhu na vydání předběžného opatření podle názoru soudu vyplývá, že žalobkyně spatřuje hrozící újmu v možných důsledcích zahájení řízení ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání ze strany Ministerstva práce a sociálních věcí.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

9. Soud neshledal, že by žalobkyni objektivně hrozila vážná újma, jež by naplňovala výše citované předpoklady vymezené v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. Na 112/2006-37. Jak vyplývá z informací uvedených žalobkyní, v řízení ve věci odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání nebylo dosud rozhodnuto. Žalobkyně v uvedeném řízení mohla požádat o přerušení řízení podle § 64 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V tomto řízení je žalobkyně jediným účastníkem a rozhodnutí o přerušení řízení by tedy bylo toliko na úvaze správního orgánu, přičemž má soud za to, že podaná žaloba proti rozhodnutí o přestupku by mohla představovat dostatečný důvod pro přerušení řízení. Za podstatnou soud dále považuje skutečnost, že proti případnému rozhodnutí o odejmutí povolení ke zprostředkování zaměstnání má žalobkyně možnost podat odvolání, které má podle § 85 odst. 1 správního řádu odkladný účinek. V důsledku odkladného účinku nenastává právní moc, vykonatelnost, ani jiné právní účinky rozhodnutí. Žalobkyní tvrzená hrozba vážné újmy je tedy toliko hypotetická.
10. Za dané situace, kdy nebyla dostatečně prokázána vážná újma na straně žalobkyně, není podle názoru soudu možné zasáhnout do práv účastníků řízení ani třetích osob a předběžné opatření nařídit. Proto soud výrokem I. návrh na vydání předběžného opatření zamítl.
11. Soud zdůrazňuje, že bylo povinností žalobkyně, aby v návrhu na vydání předběžného opatření tvrdila relevantní skutečnosti týkající se existence újmy a aby tyto skutečnosti současně též doložila. Bez toho soud nemůže hodnověrně ověřit splnění zákonných podmínek pro vydání předběžného opatření ani zhodnotit, zda by případná trvající nebo hrozící újma mohla zasáhnout do její právní sféry takovým způsobem, že by po ní nebylo možné spravedlivě požadovat, aby tento zásah nadále snášela.
12. Výrokem II. tohoto usnesení soud žalobkyni uložil povinnost zaplatit soudní poplatek za návrh na vydání předběžného opatření. V daném případě vzniká poplatková povinnost dle § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, *per analogiam*, až dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit, tedy ukládá se až tehdy, pokud je o návrhu rozhodnuto (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2024, č. j. 9 As 270/2023-21, či usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Návrh na vydání předběžného opatření ve správním soudnictví je dle položky 20 Sazebníku soudních poplatků zpoplatněn částkou 1 000 Kč. Splatnost poplatku byla stanovena podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích.
13. Soudní poplatek je žalobkyně povinna uhradit bezhotovostně převodem na účet Krajského soudu v Ústí nad Labem číslo: **3703-3024411/0710**, vedený u České národní banky. Závazný **variabilní symbol** pro identifikaci platby je: **1649002325**.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 21. října 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.